

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi O. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I NSK 81/22,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 13 września 2023 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 13 czerwca 2023 r. pełnomocnik O. Sp. z o.o. z siedzibą w R. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy z wniosku skarżącego z 10 stycznia 2023 r. o wyłączenie sędziego SN X.Y. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt I NSK 81/22. Skarżący wskazał, że doszło do wadliwego powołania SSN X.Y. na stanowisko sędziego oraz zażądał stwierdzenia przewlekłości powyższego postępowania. W uzasadnieniu podniesiono, że wniosek o wyłączenie SSN X.Y. do dnia złożenia skargi nie został rozpoznany, pomimo spełnienia warunków formalnych, o których mowa w art. 29 § 8 i 9 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1093 ze zm.). Zdaniem skarżącego, wyłączenie sędziów rekomendowanych przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), „z rozpoznawania spraw dotyczących ich umocowania do orzekania jest oczywiste w aspekcie przyjętego powszechnie przez Sędziów w demokratycznym sądownictwie nakazu nie orzekania we własnej sprawie”.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 8 lutego 2023 r. (II NSK 22/23) rozpoznał wniosek pełnomocnika skarżącego o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, w tym sędziego Sądu Najwyższego X.Y. od orzekania w sprawie II NSK 22/23 (poprzednia sygn. I NSK 81/22), oddalając wniosek co do SSN X.Y. oraz odrzucając w pozostałym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania ustawodawca określił wymogi formalne, jakie musi spełnić skarga na przewlekłość postępowania. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skargę niespełniającą wymagań

przewidzianych w art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania).

Poza ogólnym stwierdzeniem, że doszło do przewlekłości postępowania, skarżący nie przytoczył żadnych okoliczności, które miałyby o tym świadczyć. Uzasadnienie skargi nie odnosi się bowiem do kwestii przewlekłości postępowania, lecz sprowadza się do postawienia zarzutów dotyczących powołania X.Y. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Składając skargę na przewlekłość postępowania, skarżący w istocie wyraził swoje niezadowolenie z postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lutego 2023 r. (II NSK 22/23), w którym oddalono wniosek o wyłączenie SSN X.Y. od orzekania w sprawie o sygn. akt II NSK 22/23. W tej polemice brak jest wymaganych ustawowo informacji o okolicznościach, które mogłyby świadczyć o przewlekłości wskazanego postępowania.

Postępowanie ze skargi na przewlekłość postępowania uregulowane zostało jako postępowanie incydentalne w ramach postępowania co do istoty sprawy. Jest to postępowanie wpadkowe, nieingerujące w sferę orzeczniczą. Ocenia się w nim jedynie sprawność postępowania sądu. Tym samym, przy rozpoznaniu skargi na przewlekłość postępowania niedopuszczalna jest merytoryczna ocena rozstrzygnięć sądu.

W realiach niniejszej sprawy skarżący kwestionuje merytoryczną zasadność niezaskarżalnego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego i w oparciu o tę kwalifikację usiłuje stworzyć wrażenie, jakoby doszło do przewlekłości postępowania. W rzeczywistości jednak nie chodzi skarżącemu o wykazanie nieuzasadnionej zwłoki, ale o zaskarżenie *meritum* decyzji sądu niepodlegającej zaskarżeniu i tym samym skarżący nadużywa prawa do skargi na przewlekłość postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2023 r., I NSP 31/23).

Jednocześnie przypomnieć należy, że skarga na przewlekłość postępowania nie przysługuje w przypadku postępowań incydentalnych, a za takie uznać należy postępowanie zainicjowane wnioskiem o wyłączenie sędziego (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 maja 2023 r., I NSP 88/23).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania oraz art. 398⁶ § 3 k.p.c.

w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji.

Z.G.

[ms]